

Издаван суботом.

Цијена:

За Црну Гору и Аустро-Угарску на годину 4 ф. по поштом 5 ф., на четврт годину 1 ф. и 20 новача.

За Русију и Херцеговину и све остале земље у ЈЕРМЕНИЈИ и АЗИЈИ на годину 50 ф. по поштом 55 ф., на четврт годину 10 ф. и 20 новача.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Цетиње, 12 фебруара.

СЕДМИЧНИ ПРЕГЛЕД.

ЦЕТИЊЕ, 12 фебруара.

На путу у Петроград дочекали су Његову Свјетлост Нашег Престолонаследника Кијаз Данила на граници руској највише покрајинске власти и два широка вагона, у којима је путовао до Петрограда, а у Варшани на митингу изашли су Њег. Свјетлост.

Гурко, главни начелник у Пољској и генерал-лајтнант К. В. Комаров, партизански вицекорисник генералног штаба.

У Гичини дочекао је Њ. С. генерал-мајор Аранов, који је на парку свите аташирао Њ. Свјетлост.

О дочеку у Петрограду говорила смо у потонем броју.

Сутриндас, 30 јануара Њ. Свјетлост посетила је Њихова Царска Височанства Велики Књазови: Владимир Александровић, Александар Александровић, Константин Константинович, Михајла Николајевич, Никола Михајлович, Борис Михајлович, Александра Михајловича, Срђа Михајловича, Принца Александра Олденбургског и Војводе Бориса и Михајла Мекленбург-Стрелицких. Њихова Царска Височанства сви Велики Књазови ноти дан близу су код Њ. Свјетлост, да му одврате посјету. Осим тога ноти дан посетили су Њ. С. хомадшас и секретар Њ. Ц. В. Марија Александровна, Војводиње Единбургске, и неки посланици великих сила.

У недељу 31 јануара наш Престолонаследник слушао је божанствену литургију у катедралној дворци. По литургији Престолонаследник снотимала је чист да буде престављана Њиховијем Височанствима. — У четври сати Клас Данил је посетио Александра Невског лавру, где је био од братије свечано дочекао, са настојатељем манастира, архимандритом Исавијем на челу. У цркви, где почињају моћи Светога Александра Невскога, Архимандрит Арсеније са редовијем манастира одслужио је молебствије, приком је архимандрит држао многогласије Царском Дому и њихом Господару Кијазу и Његовом Наследнику. При свршетку намјесник лавре благословио је Кијаз Данила иконом Св. Владимира. — На цркви је Кијаз Данил посетио у митрополитски двор, где је посетио Њ. В. Паладија, митрополита петроградскога. Њ. Високопреосвешт. благословио је нашега Престолонаследника иконом Матере Воје Кијанске.

У вечер је била играња у Зимном Дворцу, којој су присуствовали Њ. И. В. Марија Александровна, Војводиња Единбургска са њерком Принцесом Викторијом, Њ. С. Престолонаследник Кијаз Данил и Њихови Височанства Јован Алберт Мекленбург-Шверински са супругом Војводињом Јеленасетом, рођ. Принцесом Саксен-Вајмарском.

На Сретеније је Њ. С. походио гробнице Царске Куће.

Околно доносимо нашим читоцима и билећу Њ. С. у Петрограду по поштом петроградским листовима.

Папа римски, глава католичке цркве, Лав XIII славио је прошле недеље подесетогодишњицу од дана ја је епископом поставио. Тим приликом њен цијели свјетла биле су обрнуте на Ватикан, у који су шатали по само свјетла, да честитају тај маментни дан своме Цркви духовноме, него и преставиштва католичких држава и католичких манастира. Сам Султан Абдул-Хамид послао је Лаву XIII по арменско-католичком патријарху Алиријану уз честитку и богате дарове; а немачки Цар Вилхелм послао је на ову просјаву у Рим генерала Лова, који је посланство јавио нати уочи свому политичком свјетлу.

Лав XIII подигао је ријеч у корист радикалног става, чије томожиње пријети образованом друштву; он је употребио своје намјеснике у Француској, да се остави монархијом странака, који не могу добити Француској, а да се окупе окупарије, да је учврсте: он је прихватио начин да доведе у оштар интерес своје цркве са државијем интересима у Русији, укроћујући тако полски елемент, који је увида био готов да служи непријатељима Русије; он је дајнослије унео елемент јавик у католичку цркву у Црној Гори, и уредно поне односе са државом, у митингом сагласју са намајем Господаром Кијазом. Тиме свјетла дјелом, који су између себе у сагласју, и томе на корист католичких држава и народа као и на опћу корист човјечанства, Лав XIII стекао је велико поштовање и великога углада у цијелом свјетлу.

Лав XIII није само духовни отац свога стада; ми га видимо и на пољу друштвеном и међународном мудро и племенити државник од великог узда. За то она проклава негова јубилеја и им великога политичкога значаја, што ни мало не може годити тројниме свјетлу.

Као што нас је највијестио у потонем броју бројама, у енглеском парламенту већ изнесен предлог закона, који Ирландији даје самоуправу. Тврђа овога закона јесте Гледстон и он га је подигао на претрес заступничке куће, и образложио говором, који је три уре трајао.

Закон овај установљава закондано тијело од свјетла и од сакупштинне. У свјетлу ће бити 48 чланова, који ће бирати међупредставници; а у сакупштини 103 члана, који ће се бирати по досадашњем изборном реду. Ово закондано тијело биће се само постојања, што се тичу само Ирланде; а њени послони, који се тичу цијеле државе, особито рата и мира, обране земље, државијех угомира, павијесе трговине и манастирског заступства, као и лична и вјерска слобода, остају у дјелокругу енглеског парламента. У ово закондано тијело, који ће на највише пријеме народ бирати, круна ће именовати вице-Краља на 6 година, који ће бити одговоран само Краљивици и енглеској влади; а он именује своје министарство под именом извршног одбора, који одговара иреком парламенту.

Пошто ово народно заступство доноси законе само што се тичу унутрашњости државине, Ирландија ће као државној држави платити и даље

своје заступнике у енглеском парламенту, али ограниченијем правом гласа само на изједничко послонне, да британски парламент не би о њима рјешавао на уштрб ирландских интереса.

Тако се Ирландија одваја од енглеске, и само што остаје свјетла јединства у архиепископату и у слабој свјетли сакупштини преко ирландских заступника у енглеском парламенту; чим се Ирландија добила тражену самоуправу, не жели ирландски патриот, који су се већ изразили, да се задовољавају овај предлог. И сами Парламент, који ишчезавају према Анти-парламентима, и на који су много рачунали конзервативни, не устају против предлога Гледстона. Такођер и велика либерална странка, коју Гледстон предводи, једнодушно отија на овај предлог, премда су противници иреко самоуправе рачунали на раздор у крљу ово владајуће странке, која се висте расте.

Тако је већ осигурана побједа овог закона у дошој кући; али је тако исто највише, да га горња кућа може прихвати овога пута; ако би она у тој упорности устала, влада може употребити право, да наименоје број чланове лордова, који ће допустити већу либералну и у горњој кући; и тиме крајњијем средотом велики Старац моћи ће влада остварити идемиту и велику своју мисао, која ће дјеловати у свјетлој историји примјером свјетом државијима, како се потчињенијем народима правда дијела.

ПРЕГЛЕД ЛИСТОВА.

Помоћом заузимања „понијох“ нишних пријатеља за „устав“ у Црној Гори надарски „Српски Глас“ пише:

Још што шта, и много пита шта, освајају Црној Гори. Али то највише дан и највише размишља влада Црне Горе, која је рекао: „да су на Црној Гори радили као што су јунаци, била би исто тако богата, као што су слава“. И ето је овај Николс издао наредбу за сађење дрва и маслина. Тако се наредбе ишчезу на славу са уставнијем појмовима. Али кад се на тај начин саде виноград, не може се никакв поминавати на проглавање устава. Јер дуди постојећи закон, да дрво, које припада немо, може доживети овој изод у три године, док за устав треба једна вијек.

Ти би могли замислити сви наши издавни реформатори. Ми смо се највише Црне Горе, као наше Шварце. Највише: ако су Црногорци Шварци, странци ратници, ако шта јесу, они не могу бити у него доба Атланца. У овој старој и малој Једиди била су два града, један лавља и народ, са својим различити, који су се одређили и прославили, држећи се својим својим обичаја. Највише су Црногорци само Црногорци, они не могу бити Англичани, нити се могу претварати у Англичане јединијем узвиком Николс, као ни свјетом пара Александра.

Млади Црногорци, који Господар нава и у туђи свјетла нуди на излаз, нова уче слободно сво државно науку и сво уставове у Јапонији. За то су послани. Али ако буду обидио учав, уштрбе се, да на свјетлу нити није од једном ностало и да се виноград не саде, што се прије не ће дома умечати. Буду ли другачије мислили, уште да у главу, да они могу прогласити своју лављу само да то, што су почитали американски устав, дају ће први и још црн свршети.

Ми ово не нимомо ради туђијех мисли, који су по догвору стале грати Црну Гору. Ова нападња и лавља сматрамо највише елементом парламента. Црна Гора није мотрива парламента и демократијом ишчезава. Црна Гора одржала се у свој својој свјетли, непомично као Лавље, које своју лављу економскијех и политичкијех. Црна Гора има своју династију од дваје стотине година, с којом је стела

ише, што га у свему свјетлу ужива. Сво то никакв пољанима не може бити по бути, над им је по бути, и над лавља она бавијесе државице, које троше своју снагу у унутрашње борбе. Пошто је — да о другом не говоримо, већ о једном јавном догађају — лави су сами пољани и оумљави политичари тражили, јави на суду, новчано навада од ирланди Форднана Кобурнског, што су му сви пољани, по лавном навадају, да у Бугарску дође.

Ми нимомо ради намајет мудројет глава Јер описи пољани и политичари почели су премудривати.

Тако, између осталог, а „Валјоло“ се почео заузимати за реформи и устав у Црној Гори. А та се задава нити не престоји органу народног странка у Србији. Јер његови су политичари имали у руци један устав и свршили су га.

Овај мисао чин не може се бранити наговором, што је стари устав био лош и што је оставља отворена врата злоупотребама. Англичани, прави парламентарци и уставнијери, прихвати поштују ишчезавају случајних мана у свом уставу. И ако навада случајних мана у уставу, они не исправљају устав у његову славу, они се не одлучују лави на нитијем реформи, него га поштују и исправљају — дјелом уставнијем. Са старијем уставом, лавља је прије овога имала Србија, Англичани не би навадали „двогласица“. Англичани не траже у свом уставу врата, проз која се могу пољанијем политичке преваре и навада.

Србија сад има нову, потпуно и најлибералнију устав. На овај пољави новог устава, видимо, лави се навадају старе пољаније. Вођа навада стране Гарманија јавије се, што се од лавдег а пот година ушчезава једнако пада, и ако се ради, нитијем промјана на престоју и промјана устава. Шта нити, се у тојем лављем промјана навада уроче ово ајчесто травање у Србији.

По томе освајају навадају навадају тава лавља реформи прогласити Црној Гори. Напротив од тавајет реформи нити је бранити сви они, који Црној Гори не желе судави, лави у својој кући освајују.

У овом реформаторским предузећу на Црну Гору поклава се у нити најпољаније и ауторитет Русије. Како се да и Цар руски није задовољан данашњијем ставам у Црној Гори.

Ми у ту лави не вјерујемо. Не вјерујемо и не можемо нитијем вјерувати. Русија је извојавала Бугарима слободу, уредила им је државу и даровала им је најлибералнију устав. А Бугари су у томе уставу навали она слава врата за злоупотребе, створили су дитатуру и пољарили је човјек, нити Русија нитијем не воли. Сад тај човјек највише устава на начин који није по воли на Русији, на Бугарском народу. С тога ми не можемо вјерувати, да би Русија вјела поклавати ова адоперијенте на одавом јој нитијем Николс и на пољаријем јој Црногорцима.

Нити, ако је млади црногорски наследник Данил пролази и отишау у Петроград. Повави га је цар Александар на своји навада у двори. Сад се може умирати млада Црна Гора, (мечачија навада: Јован-Монтепегро). Црногорски Наследник нитијем прихвати, да се у Петрограду ушчезава у уставно теорије, што му се на Русије препоручују. Цар Александар свјетлава га одаво га свла овог „један и пријатеља“, навада устав моћи даровати Црној Гори. Шта они утврдо, ми не ћемо раздијати, а нитијем не пољани, да раздијемо.

Ми ниманијем можемо свјетати с глави овој брину о урочеју Црне Горе.

Новосадски „Враник“ помоћом седмидесетогодишњег грофа Хокемварта, што се скоро у Бечу прославила, пише:

Гроф Хокемварт је данас нити једног угледног аустријског партија, која највише утиче на политичке мисли у Аустроји. Али на грофу Хокемварту није то највише није. Гроф Хокемварт је овај државник, који је адио Аустроју да преобрати и да је остави на државно нити, с његовим именом сипчан је један човјак приори, који, да се у своје пријеме остави, Аустро-Угарска монархија би данас свјетом друштво навада.

Аустро-Угарска монархија се нитијем

порука на бојноме пољу бацала дуализму у наручје и човјеклзга је монархију на двије половине, да у једној половини владају Мађари, а у другој Њемци. Уједно се успоставља и уставно стање. Најотражније је немачки централисте, немачки уставници, који су некад грмиза против хришћаног цара Угарског сад се дијело олошкине с Мађарима. Тој новој системи кумовао је туђинац, пропала саксонски министар гроф Бајет, који је своју стару отаџбину, скоро уприсадио и као се тамо пожурио онамоутићи, он дође у Аустрију, да му уређеи. Не повинајући прилику у угарској монархији, он се дло заветио, он је створио систем — на памет и без дубае студије.

Ma, dakle ne bismo da govorimo o tome, kako su, osim starij razvijalo u Ugarskoj. Nama je najbrže, da govorimo o hrišćaninu jednom, koji je sačinom ruinom, tito da kazna drugi položaju iz jedne političke zablude, u koju je varala.

У Аустрији такође требало се ставити стање, ајоже се наглашати слободушност, а ајоже да управљају сврхуштими мјерама утврдити слободу. Намаца. Дођоше на владу немачки изабраници, немачки доктори и покеши експериментиста. Савошало се тако знање, прво грађанско министарство, у ком су ојошали: др. Хармет, др. Гескар, др. Брестли, др. Бергер, др. Хахнер, Планер и аристократе: Лина, Ауерсперг, гроф Таас и гроф Поточки. Давала је том изабраничко министарству била: „Притиснути Савошати да види. Не могу ли притиснути! Буге говише, ческу штину. Но ајоже затвараше и главошче, доша су, дођерали, да су у Прагу, огањали, оспадно стање. Али Чеси не ајошнуше, ајоже се у тошкој борби извајаше. На пошесту се увиђахо, да ошало дамо ајоже али, и министарство се, морало давати читала пита да се ради са. Савошанима. Већина министарства била је да са, одрже строга мјера. Мањина је била да пошутање Савошанима. Министри се, ајоже могли, ајошати и мањина истуни из владе и поднесе цару свој меморандум, у том је мањина ајоже ставиошате. У тој мањини бјаше гроф Таас, гроф Поточки и др. Бергер. Већина је остала на влади, али је била, ајоже ајоже се могла одржати. Министарство паде. Владу је аа тим са, стадало, др. Хахнер. Но и тај је кабинет био, ајоже ајоже. Са да се пошутамо ними, рош с Чесима и са Савошанима у ошате. Доша на владу, гроф Поточки, и отпошеше се ајоже преговори с Чесима. Но гроф Поточки, дамо је, мало, па се преговори рабаше. Шта сад? Да се опет лате на, слати мјера, то ајоже бילו могуће, јер се Чеси, ајоже, дима могли ушитасти.

Šta je drugo ostalo, nego pozvati
jednostavno, prirodo, koja hoće zadovoliti
Savjesti i koja hoće pravu, tešku dužnost
u drugoj pozivajući konstante sužbi. Na-
ravno, toj dužnosti morao je biti bez
prikrasuda, ali i bez strasti, koja hoće
pozivati prirodu Austrije, a nehoće se
okupiti u prirodi, glasu narodne ideje,
koja traži da se svi narodi zadovolje i
da im se osigura život i razvitak.

Такав се државини нашао, а то је био гроф Хоенаарт, који се оним дама слично по Везу.

... Гроз, Холеншварт био је Њемац и
прати Аустројанца. Он се није хатно посла
на хладе, оспорилаости да помогне
онима, који страдају, него што је био др-
жавник, који је јасно видео, да монархија
не може издржавати, а не се народа не
задовоље и да власт не може бити у Ау-
строји монархија једног народа. У његово
се уверење могло потпуно вјеровати, јер
се је могло предочитати, да је он
завијат себјашина, те да му је уверење
важно, постојеће. Као што рекосмо, он
бише Њемац и Аустројанца.

Гроз, Кохенвалт, охки се озбиљно
датно екип задатак. Отпочео је преговоре
с Чешкима. Д он призна чешко државно
право. Израда таквога „фундаменталне
чланка“, којима се гарантирало чешко др
жавно право.

Бисци се упуштају, но то Хокемарт није узбунило. Он за своје предмете задовољава предходну савезицу круне. Још је требала, да се цар крунених за чесног плећа и за Чесу-ху и наравношћу најбоље

Нема сумње да би Хоеншвартов успјех био од огромног значаја. То бјеше промјена система, то је значило нов живот у монархији.

Мадери се тргоше... Гроф Јулије Андраши позети у Веч. Покојни угарски министар председник побеоја се, да ће словенски нази, кад се подићу у другој половини монархије, нападусићати угарску обалу толико и тако, да ће се прелити и на другу страну. Бојасе се онг ефиниог закона, да ће се стави изврјавати и у овој половини монархије. Шта је и како је гроф Андраши тада радио, још није у поједностама познато... Но Хохенварт неће.

Опет завладаше ustalovjerenja. Отиче стара игра. Гошине Словене у Аустрији, али их не ушчешташе. То је трајало седам страшних година, док је младало друго димичко „традициона министарство“.

Даље се није није могло. Руда (и
у држави у Беојот Дофа Таас, понусти и

Чеси уђоше у царскино вијће и ако о много мањим успјехом. Али грош Тесе је швардао и своју словенску менину је проиграо. Чеси му окренуше леђа.

Сад се погађа, попутшта, довија се
спавалојасо само да се одржи на површини.
Гроо Хохеншарт нади да гроо Таас не
побрига и да га установијерди не олауни
на своју отраву.

И данас је гроф Хохенцарт најупливи-
нија личност у Аустрији. Његово је држање
много коректније од маичаних усталица-
рада, који час црпљете, поселије се улазаче
Тасеу. Његов слуб и у овој погодби на-
дрмао је одраженима руно, и у његовом
плућу отворени се резао, да се дуализам
лоше у Аустрији одржати.

Откуда Хохеншарту тот угада? Он же был министр мао, а у Австрии се державница над једном наду, нити не даду. Отер је човјек и нити будућности нема. Нити може ни од чега отгајати, нити се може чему од мага надати. Он не може нити изводити, а се може изводити.

Одауд даде то мударје сјаје у мо-
гошим рукама! Одауд у отарда толико
модја! Даде њему разумјети. Ђос Хоке-
варт саопшта адрвау политичку вјест, он
брзаш равноправност народа, његошим
насиљима припада — лудуност. Зато је
и дочекао над Адрамјевим. И његов алауб
тако удешила своје дрмље, да се та
будућност — приближи!

Ето зато Хохеншарт мисли и ово је као министар зан. Ето зато он није унио својој земљи велики број индустријских пртвара у Аустрију. Ето зато на његов банкет иду и министри, и у његовом клубу савијају своја гласала сви они мањи народи, који не могу да играју самостојну политичку улогу...

Ми смо ретко нијесмо написали да олавамо Хиленајрта, јер ми Срби нијесмо на то понавља, него да понављамо, да је моћ здравни мисли јача од на санке сурове силе и да прешава сас политичке судетне и понавља. Никона је будућност

ТРАЖИМ МНП С РУЧНОМ НА НСТОКУ

Ово је наслов расправе, што је окиро објелодањено у берлинском "Цулунету" — чудним Алберт Шефел, чије се ауторитет као ученог и политичара у свој Немачкој признаје. Иа те расправе ми досеоски ми петроградском "Н. Времени" шљедих мјеста:

„Ја сам потпуно убеђен, и то без икакве особите дубаве према Русији, да ће савезање с њом алати и свага политичког јевропског мира, и у самом случају, да се то савезање не постигне, да Њемачка не би имала узалат у рат преје него је Њемачина отицхе. Ми Њемци морамо ота- рати се, да сачунамо мир с Русијом, и што аине, да задржимо Мађара на поу- маја освете да Вилагом. Кад би нам то изолудна пошла на русом, ми се не би имали већ бојати ораникујор реванш-рата. Ми би, по свој јавројатности, постигли истовјан мир и саду, да ће оба гавеза спора, што пратеће јевропском миру, а имецо Цариградски тјесона и Елсас-Лотарингија, изгубити своју саду подлимава.

Опасне стварије у срце јеврејског мира јесу, међа Французи да поврате отргнуте им покрајине од Њемачије, и на ијера Русије да овалада лавовијем дијелом пашаветства отоманске царевине, која се приближије своје постоје. Ја ли могуће удалити ове стварије без опасности да јеврејски мир? Ја сам лично упушрен, да се та опасност може уклонити, таи умови што русијоде податину, као и међународни прегов, отаиу јеврејства у могућност ишкел мирног сагласја, што ће развити и упријемства ту јевреју свијем народностима. На срећу, међа Французиа тако и Русија имају важних интереса, него да заратуи с Туреије и с Египта са цијелом Јеврејином

Ова народа могу добити много више, уложивши своје силе у другачију правичнију промишљањама већ присвојеној, која чекају без анализе противљива политичка рања. За Француску су те провинције Туни и Алжир, за Русију она се находе у безграничном простору на истоку и југоистоку, у средњој и јужној Азији.... Русија излесе од потребе остаци Турске на свој природни равнати. Питања је, има ли она потребити јаз адемоната, да колонизира и Месопотамију и Малу Азију. А питања ти ја за њу народно питање, која не вршија оштећеној интересе. Могу ли се о томе уверити Француска и Русија? Французи ће се трудити убједити, али успјех је могућ, али се троји савез и делом а не само словом казује... ако ми Њемци мирно ушесуемо не евалијатијат рат-опсете; али се ми учинувамо падају да осам потапа на Мисланију, а да ми

на огаи ностима за милостију, и како не
долазимо Руски|х, дамо ми на
Јерия потпуно; узврати межи
намак|ималим осећањима и кити-
ресе на Историје да диме по-
стану оносношћу на Јеврониу.
Не у Француској него у Русији ми зала-
да тражимо основа да «ми мир, и што

се прве о њима Јевреји уједри, тијем ће
прве истати еврејске маде у руску
помоћ, а с њим и свијелост да живиш на
Источнику, а Игласи ће се тијем приј
одржи безумне опсулације, да уводи
Помачну, тијемом адмиралогот титула да
мачном Цару, у поддржавање игленијех
интереса и угледа. Тако би обавијај стр
јеле на тајна Јеврејског аглавог понало
ама на себи, без шасности да ће се вра
пролети. Нема сумње да млади мислих
и негов државни министар не схваћају наш
ност споразума са Русијом. За то треба
јавно идући мачном објаснити и вије
дије га, да је могуће избије рат а Руси
јом, да наш савез са Аустројом..., и сами
понадеј Русије на Кириград још као пи
дицање не пласује да започнемо рат.

најмање не обавезује да започнемо рат.
Што Русија може предложити тројици
олигаха? Распрострањено је мишљење да се
на може пратици на ово одговорити. Но
на стари замах по существу, да у источном
пату на прелазу много распрострањеност
напога мишљења. Једно врлиме свире сва
средомејворисна питања, заведена наглош
вијем брожурама и листовима, база је
уверена о намогућности и о игити оако
бофема. Сликава метод турне власти, и
пунди на сликају дијелом стати на пут
обављању неважних из бававањих из
државних и државних здука, намогућу сити

zaključila, a zatvorila ruse u zimskom taboru u selu u blizini Crnogog Mora. To je bilo i političko i u Parizu 1806. Dakle se postigla emancipacija balavinskih Slovena, parafrazirajući je traktat sa mogovim podlostima protiv Rusije razbudi 1871. Crno sa Moru pretvorila u ruski jezero, i ta ista politika, koja je vođena austrijskim diplomataima promije o naga dekadencija protivu samih tvojih promjena, pretvorila se u nerazumnoj nastupaju nezavisnosti balavinskih Slovena. Na tako nije moguće, da ta ista politika u vremenu stane u sporu sa Rusijom, ubijajući se da je ovisno na austro-političkim računima sigurno interesu ističu protiv Rusije. Taj sporu ugradi jeavronemir u zadnja je opravdane moje Rusije bez sporne ovisnosti za Javronu.

У чему се састоје та неправде међу Русије односно Истова? Тражи ли она, да јој се уступе: Бугарска, Цариград, Босвор, Дарданелс, Мала Азија и Месопотамија? Јеропски политичари радо одговарају да тражи. За дозак наводе, што на опоминиња Њемарцама излази, да предају Турсве у власт Русије није опасна Њемачкој. Али она опоминиња нијесу друго него свијести Њемачкој, да опоминиња своје свеснишине, да не изасочију рат док Њмгешина не изађе са свом својом имовином свом, да одбије руске нахтјене, али док не прстигне на својне правде међа. У својом свијетина Њемарца долаз јавил, послиучно ѡмачка, а не русомисли или англисобола политикан, која се нимало не притижи нијему свадану. Пошто наведене услове Њмгешина не асудни, не свам Њемачка него ни Ауострија нема рашта одговарати животом своје војске на успах англисобола интереса...

„Има ли основна мисли о могућности, навести Русију да не прелази границу њених оправданих интереса? Прије свега треба објаснити, у чему се састоје ове оправдане жеље.

Прво, Русија тражи да отвори Дарданелску руској флоти. Друго, тражи у Европском мору војену луку, као што је имају Италија, Немачка, Француска и Аустрија у Средоземном мору. Оба захтева могу бити без опасности за Јевропу, кад се Дарданелске прогласују неутралијом тј. савицом, а у Приморју да се отвори пуцајуће луке савицом [европским државима]. Доња је, да се овај план може извршити, Савицом прегоди.

уједињен промов.

Милоснић ће адма пристати, тек се умири, да тројица овега неће ни једне ности свга војнига жртасага на његов интерес како на Мотону, тако у Азији, постоје неправде, толико уредности на јошју, и који ни у којем случају не могу остати неирисоснизани у далекој будућности.

„Tako bi Rusija postigla dva velika
druge one, na šta ima puno pravo. Plod-
stvo svoje opasnosti našla bi Rusija,
kao i ostale pravoslavne države, tek bi
pravoslavlje u Bugarskoj došla u isto Turke-
sko čuvarstvo“ tjeknala. I tada bi se
ostvariti našta ne samo svih Rus nego
i svih pravoslavijah, da u svet jasja
grani prist ja ljubtu sv. Svoje“.

Тако мисли Шефел о споразуму између Русије и Немачке.

ДОПИСИ.

Бар, 11 фебруара. — Дана 19 фебруара по рум. кал., Њ. С. папа Јован ХIII, епископ је пријетио свештеницима, припадницима њихових

Ovu riječnu svečanost svoj uvaženiog duhovni nastira i rimokatolici Crne Gore lit. svečanijim i sradnijim načinom proslavljaju. Na večer ta svečanosti uvalje je bilo sjajno "gigolotanje", pjevanje Kar. juš nije viduo.

Na samim danjima svetosti, kajejo njeni. Bena crkva bila je dušna kuća. Tačno u 10 ura pred podne začelo svetlana služba božja, na koju osim svurinih poglavara g. Benaleta, savi činovniki vojna i civilna padele B. Nacostanova u istovnuj paradi priređevanih. Prastavani nam katolično Avustrije, nadležniki avdencosul, koji resni preda pavičnim ordenom, sjajni svojim odetu, kotalu i... Preko službe bižija mjesini paroh, otavi Metod Radak, drisko je krugodni slovo u skladu uzvišenog svetara, motavnu u metim rad i djelovanje svetlog Hane proa avrijeme što ga primislo Božja istavni na kormilo katolično crkve. Pri svrzi tkivara, koji je odunavale nialavo bez razlike vjerskoscovjesta, kotalnu je govornik kodikom dubavdu Jan XIII. dubi slavdane narode.

Зах XIII. најсјајнија ум и најчистије срце, прихватајућу тридинавије Андријана II. и Миана VIII, прославља је чимеши нашим просвештењем и просуштењем Кирила и Метода најавионогајим рјечима, да неба дикчу милом труди дјеловање искушани, напосећем нам рјечем Миана VIII, којим се славањем литургија истражује и хвали. Наслед нам потпишу; нами призивом славног бискупског јубилаја Н. Светости Јохан од најбољихијих знаменитара — мисли на славишну литургију у Њоној Ђорџи.

Имаде службе божје и благодарења
 био је пришао у дворцу бискуповом, где
 га, првеног поглавара и свих свјетош,
 г. Никола Ручица изабраше Н. Светости.
 Тамо се сарши та свечаност, која је дубоко
 и далеко остати сачињена у срцу свих
 оних који је присутствовали.

Подгорица, 5 фебруара. — Са туж-
ним срцем јављамо једном читаоцу! шу-
бљива поштовања, „Гласа Црногораца“
о смрти и спреченом изласку ондашњег
претиника Захара Јежомовића, на-
рица подгорицевог, да се још негде тражит
болешња ил подне болести а ширења
срца, у јачаост преселио 31 јануара о. г.,
у 6 и по сати касније подне.

Писањем је био старијим Забавина на Подгорици, отар 67 година, сви свештеници Мата Поповића, који је замјенио у парохији подгоришкој свога оца. У ХО-ј години био је рукоположен са Високопрелосањеног Митрополита рашко-призренског с. Меденштаја, те је за дужио година у пријеме туреле аладинице и војном владачким бив, наводи подручје своје свештенства у Зети.

[illegible]

Оваквијех и сличнијех догађаја, постојања је много надржан, да га је управ само провиђење Њишје спасло, појему је убрало поумрзу славу за свој народ и православни цркву.

Кад је страдалућу Зету и Подгорицу
грозно ликувало сунце, 27 јануара 1879
год., та се ослободила аутоматом десетом
Београдског Високошког Казана Николе I.
онда је цјелокупни народ у асимилованој
младости учинио свечану пјесму и благо-
дарење свом цару Александру II, да је тај дан
најсвјетлији и најредоснији остао у срцама
асимилованог народа, да се он аутоматом
брани у Црној Гори и српској Јадина.

Миста гудила је ковојим за своје прилике заслуге од Митрополита и проглашен био за протопрејера; а од Епископа Василијана Госнодара одарен Дамилкином прстом IV. степена и храбрим медаљом за истрајну борбу, коју је као достојан слушатељ остварио Његова до ослобођења из државо.

Пуна радост и слобoda ni ja ga сважно приједлажише у пащеначкоме шавсту, он је умишao милошћу и садемом г. Митрополитом Митровићем, те је у дунaстарацкaтoвaтa и великим брзи домова у Подгорици обеслушало, принаћи дунaстoвaтa по своме знању, приједносили су и приједлажили да је под својим паролацима лајалу дубав и поштовање умислао. Великим трудом и непагодија премиса у принаму својих саопштеничких дунaстoвaтa, пореметили су му живот од навад три године, да је више мута објавио сустанак у мигла, али је ипак до смрти изстрајио остао асиморним трудбеним сватичким одлава и парова знога.

На свима Наследственим, наведеним случајима, те је последице исто, нису у билет а у кећулу, 81 јану-
ара, у вјечности се пресекао.

у неколико великога салона. — У трпезарији биле су постављене двије трпезе ладнијем јелом, којима се приступило у 12 сати, и ту започело долазак. — После је попош Николу Височанства најмилијимје отпустило своје госте.

(Митрополит Хаџи-Сава.) Н. Височанство Митрополит Хаџи-Сава, због овог слабог здравља и велике зиме, што је у Цариграду владала, прешао је у Александрију, гдје га је очински дочекао Његова Светост Патријарх Софронije. Ова пости ће провести Митрополит Сава у Кајару у Патријаршеском двору код патријаршког Викара Преоштенског Дијонисија Дивисије, такође његовог старог пријатеља. А страсти међу њима прећи ће у Јерусалим, да ту проведе свијетле правнике; пак ће по Ускрселу овамо доћи.

(Одличавања.) Његово Височанство извојило је одличавања царско-руског пуковника Антона Паскина II-јем степеном Давидова реда; царско-руског колезког асесора Константина Косињског III-јем степеном Давидова реда; а царско-руског регистратора Евгенија Височита, г. Е. Картера трговца у Паризу и командира Ламара Вошковића из Пола IV-јем степеном истога реда.

(Пави Јусије.) Како у Бару, као што се види из нашег дописа, тако по свијем мјестима у држави гдје живе католици, прослављена је у недељу педесетогодишњица епископована Његове Светости Лави XIII. — На позив варошког управитеља г. Томаша Вукотића и католици што живе на Цотинау, већином трговци Складани, окупили су се после подне у гостионици Јавана Голубовића, гдје су били чашићени разијем пићем. На томе скупу дигао се г. Томаш чапом у руке и овако проговорио:

Давос Са, Отац Папа Лав XIII, слави педесетогодишњицу своје епископске свете службе на олтару св. католичког крста. Њ. Височанство наш узвишени Господар, дијелом наше велике уладе, које је овај Отац Велики учинио хришћанству, а поред овог и узлуте, које је учинио лично Њему, варошито у риму дошло да се у држави Његовој, у римокатоличком цркви, служи са литургија на славној језику, благолози ми је милостиво наредити, да се са нама послије коју чашу у здравље Његове Светости. За то са овим орден дашем ову чашу и пијем у здравље великог Слављеника, молећи Бога, да га уздржи у првом здрављу до најдаљих граница дугаго живота, на мирот и славу великог хришћанства!

Ова је здравља изазвала на скупу велико одшевљење, у ком се напијало Његовом Височанству и свему Владијућем Дому. — Са овога скупа сви присутни упутише се и Свијетломе двору, да захвали Његовоме Височанству на овој Његовој пажњи према мјесним католицима. Ту су пјевали и играли, а кад се на балкон провали Његово Височанство, подражавше га одушевљеним усклицима „Живи!“ За тим г. Јан Дреца, наш оуграђанин изговорио овај похвал:

Ваше Височанство, Превисочане Господару!

Ми Арбанаси римокатоличког закона имали смо једнога нашега Господара Св. дорбег, који је својим јунашким прославом себи и свој народ у цијелом свијету, и то уз припомоћ нашега претца, Господара Стевана Пријевића. Сада ми стојимо под високом десницом Вашег Височанства, која нас мудро води и напредује, да уживамо благодати мира и просвјете заједно са свијем просвећеним народима. Присећујући благодарности и оданости Вашему Височанству за ово добро, што чините нама, ми жалемо наше најпредаје молитве Богу, да Вам даде дуга и прелудна вијек на славу Вама и Вашој високој фамилији у најдаљем потомству и на ороу народу, којему сте Господар и Отац! Живи, Живи, Живи!

Сви присутни одговорили су бурним кликом „живи!“ А кад се утиша ово кликање Његово Височанство са балкона одговорило им ускликом: „Живи Св. Отац!“ На што се онет

подиже кликање „живи Господар!“ — Уз то је на Свијетлог двора било измишљено ивице, којим су се ту онет чистили сви присутни. —

(За споменик Гундулићу) приложили су цетињском одбору још:

По 10 евер.: К. Е. Аргаровић, руени министар.

По 5 евер.: Јаков Радонић члан апел. суда, Јован Јанковић бригадир, Јован Писар трговац, Др. От. Огњеновић окр. лекар, Др. М. Радонић окр. лекар.

По 3 евер.: Томаш Вукотић, управ. вароша.

По 2 евер.: Вошо Новачић предједништво општине, Јаван Вукотић партизански командир, Шипар Огњеновић приј. секретар мии. епископије.

По 1 евер.: Браћа Гамбија трговци, Илија Хаджидић управ. војне радионице, Ристо Тамирић механичар, Ф. Радичевић протођакон, Марко Илићинић посетник опш. власти, Јован Петровић секретар мии. унутр. дјела, Ђуро Паровић чиновник држ. штампарије, Ристо Браћет судија окр. суд, Паро Поповић економ. Свега е. 63

Од прије е. 220
Укупно е. 495
Ова сума послана је Јучорашњом дилжаном г. Милу Кошанићу у Дубровник.

(„Балканска Царица“ у Нишу.) Нишка „Слобода“ доноси о престави „Балканске Царице“ у Нишу:

Вриједни управитељ срп. народ. позоришта, г. Мил. Симић дошавши Његовог Височанства Књаза Николе I. представља је Књазице драмског прављача „Балканску Царицу“ у суботу, 30 јануара. Публика је тога вечера опћјена била дивном родољубивом појавом, савезном игром и сценаријом. Ми ћемо засебно проговорити о оном команди, који заслужује похвалу. Напомињемо само то, да је г. Симић мислио на општу захвалност предстојатеља и у недељу „Балканску Царицу“. За објавити предстојеће улазнице су раздјелене по дну, тако, да се је свима сјетима врхуна кући. Ми се надамо да ће г. Симић и даље остати у Нишу и да ће нам још који пут пружити прилику да уживамо у предстојећем и дивном сјезу „Балканске Царице“, а ако је напустио за уторак последњу предстоју.

Одлична глумачица дружина „Негош“ честитала је телеграфски Књазу Николи I. на услијеху „Балканске Царице“, коју су глумили на светској-мислији г. Симића — улазница. Чим савише садржаност доносила је у шаловито.

(Паменица црва.) Овај дан промишља се на Рајона Јато Кретица, тјелохранитељ Њег. Свијет. Престолонаследника Књаза Давида, послије дугог боловања. Њ. С. Књаз Давидо није пута одио је лично да посети свога тјелохранитеља из Лјетовишта; а овај када је био у Петрограду изајаште, да је Његов вјерни тјелохранитељ преминуо, млади Књаз је наредно своје придворне лекарије г. Блажу Бошковићу, да пође на сировац и погрб приједнога покојаника са свијем придворним особом Њ. Свијетлости. Јакоста врло лијепи и карактеристични цртица!

Г Л А С И Ч И Т О.

(† Теофила Јанартован.) Славни и најзнаменитији ларски поданик и један од највећих ларских вођа, умро је 3 т. м. у Фиренци, гдје је живио потпуно 80 година. Јанартован родио се 27 фебруара 1822. у Варшави, гдје је попустио само путу милоу а од 14 година ступио као писар у одјелничку писару. Године 1840 постао је вјештачким вод артованог суда у Варшави, гдје је до год. 1848 учествовао на подјацима у министарству правде. У ово вријеме у Варшави се отворио друг младалачки пољски појесница, у ком су Јанартован, један Змјерски, Болесни, Норвид и други, и који су приносили своје разне у часописима „Пригласи Варшавски“ и „Надзираници“. Јанартован је приватном науком и неуморним трудом попунио недостатке своје необразованости се у другу ових младих људи, који су напредовали и исте романтике, истицао умишљеношћу и идеалистичким пометом. Иза догађаја год. 1848 оставио је Јанартован доживије те се је надржавало више година у Кракову, Вратислави и Познану, више година у Паризу, а од год. 1854 у Риму. Прве његове појесне изашле су год. 1849 под насловом „Шоша“, а г. 1855 изашао је у Паризу списак ларских појесна под насловом „Лирени“, на којима је у Риму 1857 изашао „Нова Лирени“. Својом Лиреним он се попош на пољски Парнас пошту Бродовића, коме је највише налик у бирану предмета и у дубави на промишу. То га је створило сопственим међу његовим ларским радњама истицу се најредном допотом велика рансодја „Кош

уко“, велики еп „Ванда“, „Јан Собјаски“, „Битка код Радзивиља“, „Гладиатор“, „Да сва“ и последња збирка драматичних дјела „Јагода мавовица дјела“ (1880). Осим тога има од њега више еписопа и једноме на Медијанина. У Италији оженио се Јанартован у умином пољском еланирицим Сошијом Шумановић, која га је наведла на умишљено стање, те се је и сам до на савршених и мисаоноста те изучава историје умишљености. Међу тамијасним литератима и умишљенима уживао је он све до своје смрти најбољи глас, па се је тиме и дноструко одумио овој отаџбини.

(Породична трагедија.) У умасној и непуној трагедији породичној (надају „Обор“ из дома Туле у Боли ово: 26 јануара (по новом) умро је овај послије кратка боловања мајор Паван Селовић, командант босанско-херцеговачког батаљона, 14 овог мјесеца био је четирих кошт-бал, на ком је частовао мајор са својом суругом. Обилазачи три пута исте ноћи са била своје двоје жене дјетине, која год куће, под надзором његова менаџера, — овако и опасни обол. За 12 дана немоћна га немоћна смрт и отргнула га из наручја суруге, а својом пуних 7 година провео у најужнијој дубави. Суруга му, Њемица и Вавареца, добилиме над нам са ове пријеме болоста са неопшним мисаоноста, тако да се дан и ноћ није одмала од араста боловница, а кад је умро сама је истоно чувала и бдила под мртвог суруга. Од пријеме на 10 дана не памти нико, да је она ни даму ни поћу успела, нити је што јела осим млијека. Услед тога је тако замомала, да јој не допустити да прати драгог суруга до његовог гроба, него је Јанартован узме са собом и одведе у свој стан, а кад је пролазио сировац поред Јанартованог стана, није сироваца могла да не погледа на пророк. Тада је пала у дубоку несвијест, и кад се опот освијестила зацела да пријеђе са дјетом у свој стан. Сировац се већ био прилично одмало и Јанартован јој пусти на воћу, на је јуи сама испрати до стана. Знајући да јој је послије толиког тјелесног и душевног напора потребан одмор, на надахну се да ће она то у учинити, поврати се Јанартован у свој стан, оставио удову мајорицу саму са двоје појаве дјетине, дјетинице од 5 и 6 година. 29. дана сјутра дан послије потреба, жена суруга, око 9 сати у јутру, најбоше и удову мајорицу у њеној соби мртву. Пре догађајем се нашла, да се убави из самог врата, но није ни ме исцурало ни чини врата, те нико није чуо пуцања. Једним изгледом у сред врата и — двоје дјетине остало а без мајке своје. Али то још није крај трагедије. Промислила буди пале: кад данје у једној породици на браво умре, онда мора и треће. То се догоди овај пут и испуни. Два је мајор доша још била отац, наредно је да се брзо јави мајорици матери у Беч и оцу суругу му у Франкфурт, да је опасно оболео, па да доћу овамо. 30 јануара у 2 саката послије подне, изашао је погрб мртве мајорине, а по саката прије дође мата мајорине. Одмаз се над меовишним станица расишта за отац овог сина и дочеје да је он умро. Али јој прећутиста оудбу жене оваке, да не би толико несрећа у једнуут убави и њу старину. Кад је дошла до стана овога сина, већ је било саво спремно за спровод мајорине. Мртва је већ лежала у сандуку пред кућом. Кад је старица изаша у сандуку женоу дјетину, послије да није меним саво умро, ни да су се о њом нашлали. Но неколико ријечи присутних предоче јој саву гроботу, која се абила. Послије потреба одвају је у гостионицу, гдје узме једну собу за пријеме боравица, пошто је стан жене сина зачехачен судским путем, а дједо предава у мајоритир „Њери бочија дубави.“ Тамо је старица проведла три дана, највише сама, а 2 фебруара у 10 саката у јутру нађе је сироваца, гдје мени о једној вави на прозору, већ хладна, учинила и сигурно од наше саката мртве.

ТЕЛЕГРАМИ „БЕЧКОГ КОР. БИРА“.

РИМ, 6 фебруара. — Вољти је категорички пореко у сенату мисло о крили министеријалној.

КАЈИР, 7 фебруара. — Муктар-пашу намијенио је Осман паша.

РИМ, 7 фебруара. — У августиничкој кући одговорили на интеријацију односно кајане Капринијесе у појичкој комисији, Брми је одговорио да не може вјеровати, да се је Каприни тако изразио о појичкој гласи Италије; што више он мисли, да се Каприни брине о итици у обичајима тројног савеза.

ЛОНДОН, 7 фебруара. — Дина

кућа примила је у првом читану Хомеруабил бев гласована по имену.

ВЕЧ, 8 фебруара. — Прииц Фердинанд Кобуршки вјештаче се 10/4 у Цјанору близу Рећа.

БЕРЛИН, 8 фебруара. — Укључено је 10 ученика руско пољскијех и дијје женске под сумњим нитијистичко завјере.

ПРИЗ, 9 фебруара. — Леројер пресједник сената доа је оставку због слабог здравља.

РИМ, 9 фебруара. — Заступник Де-Забби, који је био падат оуду умро је. Пана је примио бројавну честитку од Цара рускога и од руског министра унутрашњих дјела.

РИМ, 10 фебруара. — Пана је примио са почастима изванредних посланика арменско-католичког Патријарха Азаријана.

ПРИЗ, 10 фебруара. — У истак ће бити избор предједника сената на мјесто одступившег Леројера.

РИМ, 11 фебруара. — Умиснико је 20 јануарица компанијацијех у пошљедној експлозији.

АТИНА, 11 фебруар. — Потрес се онет чуо у Шпарти, Калматри и Занту. Становиштво је престрашено.

ЦАРИГРАД, 12 фебруари. — Пожар је уништио 500 кућа у Кадикли-оћу.

РИМ, 12 фебруара. — Камара је одбила предлог Амниција, који је тежио да се предаду комисији министарским списи, што се односе на бинис.

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ.

Господа Браћа Јовановићи виши, на Памчева, послали су овом Надзорништву три стотине комада разијез врло лијепијех књига и књижлица одабраних садржине, да се као дар са њихове стране предаду „вештачи“ школици орпача у Црној Гори“ није ће се и учинити по њиховој идеји, тој жељи и врло саоподашњем испиту. — Родољубивим или дародавцима илја кажује се овим путем, од стране наше школе издати, толико благодарност, на ученом лијепом делу и саоподашњем сјезању.

Ц е т и њ а, 10 фебруара 1893.

Г а н а д а, св. школа

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ.

Лидер св. Савијана, т. ј. 14 јануара о. г., врликом саоподашњем спечаности, — главара пољени уз пошми број народа, изводио су у школу присуствовати и тим спечаност увеличати. Тим приликом публика подставила бесједама, долазницима, ијевањем и ученима њихим поштом, даровала је скромним ђацима л. вр. е. 12, да није ни се добро и патристички сјећање, како од стране школе управе тако и од ђачке, најважније овим јавна благодарност.

П о л а, 20 јануара 1893.

Алиса П. Чулић, ученица.

ОБЈАВА.

Кућа двојетиница по новом плану уређена Никс Лучића продаје се са припадајућом баштом на јавном аукиту.

Ко би желио исту купити, нека се пријави овој Управи од данас до 1 марта ов. год. јер ће се уступити тога дана оном који највише на њу понуди.

Н и к и ш и њ, 1 фебруари 1893.

Број 28.

Управитељ вароши Нишњих: ВУРО ВЕЛОВИЋ.

О Г Л А С.

Роба различита, која се налази у бутиги, која је била поклопач Рина Идризовића на Вир Палару, износи се на јавној продаји. Ко би што од исте купити желио, нека дође на Вир, ће се држати продаја 19 овог мјесеца.

Б а р, 12 фебруара 1893.

Идриз Идризовић.